

jfr. § 7 i lov nr. 500 af 19. december 1951 om saltvandsfiskeri, såvel som de rettigheder til fiskeri på søterritoriet, der hviler på særlig adkomst.

Vedrørende lovens indhold skal følgende anføres:

I § 1 fastslås det, at ålegårdsretten og tillige de særlige rettigheder til fiskeri enkelte steder på dansk søterritorium overtages af staten mod erstatning.

Ifølge § 2 skal afløsningen forestås af en for hele landet fælles *afløsnings- og taksationskommission* på 4 medlemmer, hvoriblandt skal findes repræsentanter for såvel ålegårdslejere og ålegårdsejere som de frie fiskere.

Denne kommission behandler ifølge § 3 alle spørgsmål, der står i forbindelse med ophævelse eller afløsning af de af loven omfattede rettigheder, herunder spørgsmålet om rettighedernes beskaffenhed, omfang og udstrækning, og fastsætter ved kendelse, om *erstatning* skal ydes og i bekræftende fald dennes størrelse.

Kommissionens afgørelse er ifølge § 4 endelig. Dog kan spørgsmål om, hvorvidt og i hvilket omfang der tilkommer nogen en ret, for hvis afløsning der tilkommer ham erstatning, om den af kommissionen truffene afgørelse har hjemmel i loven, samt om størrelsen af den af kommissionen udmålte erstatning indbringes for domstolene, ved at sag anlægges af eller mod fiskeriministeriet.

I §§ 5—11 er fastsat regler for kommissionens forhandlinger, dens adgang til at indkalde rettighedshavere og andre til personligt møde samt til at fordre meddelt oplysninger, indkaldelse og anmeldelse af krav og rettigheder samt bestemmelser om frister m. v.

For afløsning gælder iøvrigt ifølge § 12 følgende regler:

„Den, der den 1. januar 1955 ikke har udnyttet sin ålegårdsret eller sin særlige fiskerirettighed i de nærmest foregående 10 år enten ved eget brug eller ved overladelse af retten til een eller flere andre bestemte personer, er i almindelighed ikke berettiget til erstatning for rettighedernes afløsning.

Såfremt en ålegårdsret har været udlejet mod vederlag, fastsættes erstatningen i almindelighed til et beløb af 12½ gang